

De Versmadede Erfenis

een verhaal door
J. C. LUITINGH

HARDERWIJK, A. BERENDS.

De versmadede Erfenis.

EEN VERHAAL

DOOR

J. C. LUITINGH.

HARDERWIJK. — A. BERENDS.

In een onzer voornaamste steden, op een der aanzienlijkste grachten, in een van de deftigste huizen woonde voor eenige jaren een oud heer, die wij om bijzondere redenen mijnheer Joachims zullen heeten, hoewel zijn eigenlijken naam anders was. De heer Joachims was weduwnaar zonder kinderen, maar had een aantal neven en nichten, die eens van hunnen oom moesten erven. Daarom hadden allen ontzag voor oom, ofschoon de meesten niet erg van hem hielden, omdat oom in hun oog zoo zonderling was, en zulke ouderwetsche gevoelens en gewoonten had. Oom hield zich vast aan de waarheid van Gods Woord, en was gewoon veel in den Bijbel en in godsdienstige boeken te lezen. Ook kon oom hen soms zoo ernstig aanzien, als ze wat al te luidruchtig waren, of hen goed onderhanden nemen, als hij eens vernomen had, dat zij iets uitgevoerd hadden, wat in strijd was met eene goede christelijke opvoeding. Oom was een groot voorstander van den openbaren godsdienst, en ging daarom trouw ter kerk, waar hij niet alleen goed luisterde naar de prediking: maar ook goed zijne oogen open had, zoodat het niet zelden gebeurde, als 's maandags een zijner neven of nichten bij hem kwam, dat hij vroeg:

„Karolina, of Jakob, of Hendrik, of hoe ze ook heeten mochten, hoe komt het, dat ge gisteren niet in de kerk

waart?" Of, wanneer ze wel ter kerk geweest waren: „neef of nicht, vertel mij eens, wat dominé gisteren gepredikt heeft?" Van daar, dat de neven en nichten zelden in het begin der week, maar meest Donderdags of Vrijdags bij hem kwamen, in de hoop, dat oom dan vergeten zou naar de preek te vragen. Zaterdag kwamen ze ook zelden, om de vraag te ontwijken: „Neef of nicht, waar denkt ge morgen ter kerk te gaan?" Oom deed veel goed aan arme menschen, die waarlijk hulpbehoevend waren, en wat hij aan kerk, school en zending deed, wist niemand, maar de nichtjes en neefjes waren wel eens bevreesd, dat zij er bij te kort zouden schieten. Overigens meenden zij, was oom een goed man, die hen gaarne een genoegens verschafte, en nooit vergat hij een hunner verjaardagen, maar altijd ontvingen zij op dien dag een ernstig schrijven met een keurig geschenk. Het laatste werd altijd dankbaar aangenomen, het eerste spoedig naar de papiermand verwezen, met het gezegde: „weer zoo iets van oom; wat is het toch naar, dat oom zoo overgodsdienstig is." Toch schenen de lessen en vermaningen van oom eenigen invloed uit te oefenen, want onder al de neven en nichten was er maar één, die geheel voor de wereld en in de wereld leefde, en die openlijk den draak stak met oom en zijne godsdienstige gevoelens. In het bijzijn van oom echter hield hij zich in, en wanneer hij soms eene vermaning kreeg, maakte hij er zich altijd af, door te zeggen: „Nu oom, als ik zoo oud ben als u, dan zal ik er ook zoo over gaan denken; maar nu ben ik nog jong en moet de wereld genieten."

Als oom dan zeide: „Maar Jakob, als ik, toen ik jong was, zoo geleefd had als gij, dan zou ik nooit zijn geworden, wie en wat ik nu ben."

Dan was het antwoord: „Toen waren het andere tijden dan nu, thans kan men met de inzichten van oom niet door de wereld komen."

„Maar jongen," zeide oom dan ernstig: „men moet niet

alleen goed door de wereld, maar er ook goed uitkomen, en ik vrees, dat gij, als ge zoo voortgaat, niet goed door de wereld, en nog minder goed uit de wereld zult komen."

"Heb daar maar geen vrees voor, oom," hernam dan Jakob, „het eerste zal wel schikken en over het laatste zal ik eens gaan denken, als ik een tien, twintig jaar ouder ben."

De andere neven en nichten waren niet zoo luchthartig als Jakob, maar leefden ingetogener en trokken dan ook hun neus op voor hunnen neef, dien zij een grooten losbol noemden.

En toch was er onder hen niemand, van wien oom zoo-veel hield, als juist van zijnen lichtzinnigen neef Jakob. Niet, omdat hij zoo ongodsdienstig en ruw, maar omdat hij de eenige zoon was van zijne oudste zuster, die weduwe was, en van wie hij het meeste van al zijne broeders en zusters hield. De moeder van Jakob was ook eene vrome vrouw, maar zij was wat al te toegeeflijk voor haren zoon, die haar veel geld, maar ook vele tranen kostte. In het eenzame schreide zij menigmaal om het lichtzinnig gedrag van haren zoon, en menig vurig gebed werd voor hem opgezonden; doch tegenover de menschen trachtte zij hem altijd te verschoonen, en aan zijne luimen gaf zij maar al te veel toe. Wanneer haar broeder aanmerkingen op het gedrag van Jakob maakte, zeide zij altijd:

„Ja, broeder, hij kost mij menigen zucht en slapeloozen nacht; maar wat kan ik er aan doen, hij is mij over het hoofd gewassen en leeft wel wat ruw, maar toch heeft hij een goed hart, en ik geloof zeker, dat hij nog eens terecht zal komen, want een kind van zooveel gebeden kan niet verloren gaan."

Het antwoord was dan gewoonlijk: „neen, zuster, hij heeft een boos hart, en ik vrees, dat ge te veel aan zijne luimen toegeeft. Ge moet niet alleen bidden, maar ook werken. Dat wil in dezen zeggen: ge moet hem niet zooveel

geld geven en hem wat meer zijne verkeerdheden onder het oog brengen."

Doch de moeder van Jakob had haren zoon in zijne jeugd te veel toegegeven, en nu hij op twintigjarigen leeftijd was, wilde hij niet meer naar haar luisteren. Eerst had zij hem eene academische opleiding willen geven, opdat hij voor advokaat of iets anders zich bekwamen zou; doch met veel moeite had hij het zoover gebracht, dat hij tot de lessen op de hoogeschool werd toegelaten. Toen hij echter eenmaal student was, had hij een studentenleven geleid, dat zijne moeder veel geld had gekost, en hem het vooruitzicht gaf van nimmer eenigen graad te zullen verwerven. Op raad van haren broeder had zij haren zoon tehuis laten komen, om nu voor den handel opgeleid te worden. Hij werd op een kantoor geplaatst en daar deed hij beter zijn best, zoodat er wel een koopman in hem stak; maar zijn vrijen tijd besteedde hij nog altijd op de wijze, zooals hij aan de academie gewoon was, en leefde op een voet, die voor een koopman veel te groot was. Zijne moeder bracht hem dan wel onder het oog, dat zij het op den duur zoo niet vol kon houden, doch dan troostte hij zich met de gedachte: als oom komt te sterven, heb ik nog wat te wachten, en die zal toch zoo lang niet meer leven.

Oom echter leefde, dank zij zijne ingetogene levenswijze en zijn krachtig gestel, langer dan neef Jakob verwachtte. Zijne moeder daarentegen begon te kwijnen van het verdriet, dat haar zoon haar aandeed.

Langzaam maar zeker verminderden hare krachten, en eer Jakob het had kunnen denken, stond hij aan haar sterfbed.

Met tranen in de oogen vermaande zij hem nog tot inkeer te komen, en zijne losbandige levenswijze te laten varen. Zij bracht hem onder het oog, dat hare nalatenschap zeer gering zou zijn en dat hij daarvan de oorzaak was. Zij bad en smeekte hem ingetogener te leven, en zich te

bekeeren van zijnen zondigen weg, opdat zij hem eens in den hemel weder mocht ontmoeten. Toen zij haar einde voelde naderen, riep zij hem nogmaals aan haar bed en zeide met zwakke, afgebroken stem: Jakob mijn jongen bid God om een nieuw hart en wilt ge mij beloven elken dag al was het maar een hoofdstuk in den bijbel te lezen?

Jakob was zeer ontroerd, toen hij zijne moeder zoo tot zich hoorde spreken, en daar hij inderdaad veel van haar hield, vroeg hij vergiffenis voor al het leed, haar aangedaan, en beloofde zelfs dagelijks Gods Woord te zullen onderzoeken.

Toen zeide zijne stervende moeder: God heeft uwe belofte gehoord! Mijne vergiffenis en mijnen zegen hebt ge want ik heb altijd voor u gebeden Vaarwel mijn jongen bij Jezus hoop ik u weer te zien.

„Amen!” sprak de heer Joachims, die ongemerkt de kamer was binnengetreden en het gesprek van moeder en zoon had aangehoord.

Jakob ontroerde hevig, toen hij de stem van zijnen oom hoorde, en bevreesd zijnde, hem in het ernstig gelaat te zien, sloop hij de kamer uit naar den tuin, waar hij in tranen van berouw uitbarstte over het verdriet, dat hij zijne moeder had aangedaan. Toen hij eenige oogenblikken daarna weder in huis ging en aan het bed zijner moeder kwam, blies zij juist den laatsten adem uit.

Een paar dagen daarna werd zij begraven. Na de begrafenis riep de heer Joachims zijnen neef Jakob tot zich en zeide:

„Mijn jongen, uwe moeder heeft u niets meer nagelaten dan hare meubelen en haren bijbel, zoodat ge nu in uw eigen onderhoud zult moeten voorzien. Ik zal u maandelijks eene kleine toelage geven, want ik weet, dat ge nog niet genoeg verdient, om er fatsoenlijk van te leven. Als ge echter op den ouden voet wilt voortgaan, dan is mijne bijdrage te

gering; doch als ge de belofte, aan uwe moeder gedaan, houdt, dagelijks Gods Woord leest en daarnaar leeft, dan zult ge overeenkomstig uw stand genoegzaam in uw onderhoud kunnen voorzien. In geen geval echter zal ik mijne toelage verhoogen; dus reken daarop en zet de tering naar de nering."

Dit was voor Jakob een alles behalve plezierige boodschap, want hij wist nu, dat hij zuinig moest leven, en dat had hij niet geleerd; ook kende hij zijnen oom te goed, om op diens goedheid en toegevendheid te durven hopen. Hij moest nu op een paar kamers gaan wonen en zich vele van de genoegens ontzeggen, die hij tot hiertoe had nagejaagd. Den eersten avond, dien hij in zijn nieuw verblijf doorbracht, was hij dan ook zeer treurig, en onwillekeurig dacht hij aan zijne moeder. Hij herinnerde zich hare laatste woorden en ook zijne belofte aan haar. Om te doen, wat hij beloofd had, nam hij den bijbel zijner moeder, sloeg dien open bij Spreuken 10, en las: Een wijs zoon verblijdt den vader, maar een zot zoon is zijner moeder droefheid.

Met schrik sloeg hij het boek dicht, want het was hem of hij door een adder gebeten werd. Toch kon hij de woorden, die hij gelezen had, maar niet vergeten, en telkens kwam hem voor den geest: een zot zoon is zijner moeder droefheid. Hij kon het op zijne kamer niet uithouden, maar liep de deur uit, als het ware om de woorden te ontloopen; doch hoe hij liep en wat hij ook deed, telkens klonk het hem als eene bespotting in de ooren: een zot zoon is zijner moeder droefheid. Het angstzweet brak hem uit, en toen hij bemerkte, dat zijn loopen hem niet baatte, keerde hij naar zijne kamer terug. Verdrietig begaf hij zich te bed, en spoedig was hij in een diepen slaap zijne moeder en de woorden uit den bijbel vergeten. Den volgende avond had hij een grooten strijd te strijden. Hij vreesde den bijbel weder te openen, en tevens herinnerde

zijn geweten hem de belofte aan zijne moeder. Weder sloeg hij den bijbel open; doch het Woord Gods boeide hem niet, omdat zijn hart niet heilbegeerig was, en verdrietig sloeg hij andermaal het boek toe, terwijl hij zeide: „Ik kan niet begrijpen, hoe iemand er lust in kan hebben dat boek te lezen, het is mij veel te ernstig en te diepzinnig. Ik geef er den brui van.”

Het duurde dan ook niet lang, of Jakob was weder de oude knecht. Zijne verteringen waren grooter dan zijne inkomsten, en menigmaal wist hij geen raad, hoe hij van zijne schuldeischers zou afkomen. Hij trachtte hen te paaien met beloften en goede woorden, doch daarmede kon hij hen op den duur niet voldoen. Nu wendde hij zich tot dezen, dan tot genen, om geld ter leen, met de belofte het terug te zullen geven, als zijn oom kwam te sterven; want hij zou immers van hem erven?

Overal stootte hij echter het hoofd; want er kon zooveel gebeuren, eer zijn oom het tijdelijke met het eeuwige verwisselde; ook kon zijn oom hem wel eens onterven, en van waar zou hij dan geld krijgen, om het geleende terug te geven?

Wanneer zijne schuldeischers het hem moeilijk maakten, had hij wel voor een oogenblik berouw zooveel verteringen gemaakt te hebben, en besloot hij ingetogener te gaan leven; doch het duurde niet langer dan een paar weken, en als hij zich dan, door uiterst zuinig te zijn, voor een oogenblik uit den nood gered had, scheen hij door nieuwe uitspattingen zich schadeloos te willen stellen voor den korten tijd, waarin hij zich had moeten behelpen.

Zoo werkte hij zich steeds dieper in schulden en wist op het laatst geen uitkomst meer.

Zijne beloften aan zijne moeder was hij reeds lang vergeten; Gods Woord bleef voor hem een gesloten boek. Ja, zelfs had hij den huisbijbel, dien zijne moeder zoo dierbaar was, verkocht, om in zijn nood te voorzien; maar meer nog,

omdat het zien van het boek hem herinnerde aan de belofte, aan zijn moeder gedaan.

Zijn oom had hij al sedert lang niet meer durven bezoeken, omdat hij vreesde, dan rekenschap van zijne uitgaven te zullen moeten geven. Diens maandelijksche bijdrage was ook opgehouden, sedert Jakob op het kantoor meer salaris ontvangen had. Nu hij geen geld meer van zijn oom kreeg, scheen hij ook geen boodschap meer bij hem te hebben, en nadat hij eerst zijne bezoeken verminderd had, bleef hij op het laatst geheel weg. Zijne andere neven en nichten daarentegen bezochten oom zooveel te meer, en wisten hem dan altijd iets leelijks van neef Jakob te vertellen. Oom, die heel goed begreep, waarom zij zulks deden, scheepte hen telkens af met: „wie van ulieden zonder zonde is, werpe den eersten steen op hem.”

Dan zeiden de neven en nichten wel tegen elkander: „wat is oom toch een wonderlijk man, van ons wil hij niets door de vingers zien; maar van neef Jacob, dien losbol, kan en wil hij geen kwaad hooren. Ge zult nog zien; dat hij hem het grootste en beste deel zijner nalatenschap vermaakt.”

Intusschen was de nood bij Jakob erg gestegen en wist hij geen raad meer. Menigmaal kwam hij in verzoeking, om, door geld uit de kas van het kantoor te nemen, zich uit de moeilijkheden te redden; doch telkens had de godachte aan zijne vrome moeder, en de hoop op de erfenis van zijnen oom, hem weerhouden. Ook zeide zijn verstand hem dan, dat hij zodoende van kwaad tot erger kwam, en de gevangenis zijn deel kon worden.

Op een morgen zat hij zeer droefgeestig op zijn kantoor; het werk wilde niet vlotten, want telkens vreesde hij een zijner schuldeischers te zien verschijnen, om hem met verwijtingen en dreigementen te overladen. Zijn geweten beschuldigde hem daarenboven; want des nacht had hij in den droom zijne moeder gezien, die hem zeer meewarig

aangestaard en toen gevraagd had, of hij zijne beloften wel hield? Lusteloos en met zelfverwilt zat hij aan zijnen lesse- naar, toen er op de deur werd geklopt. Verschrikt sprong hij op en vreesde „binnen” te roepen, omdat hij dan een schuld- eischer meende te zullen zien. Toen het kloppen herhaald werd, vermande hij zich, en riep: „binnen!” Nu verscheen een bediende van den notaris zijns ooms, die hem een brief bracht. Bevende opende hij het couvert, en toen hij den inhoud gelezen had, verbleekte hij; want de brief bevatte het bericht van het overlijden van zijnen oom.

Spoedig echter herstelde hij van den schrik; want nu kon hij immers erven, en dan was hij uit den nood gered. Toch beschuldigde zijn geweten hem, dat hij zijnen oom in den laatsten tijd niet bezocht had, en hij dus van zijne ziekte niets geweten had.

Op de begrafenis verschenen al de neven en nichten, en de een scheen nog meer bedroefd te zijn dan de ander, behalve Jakob, die stil en afgetrokken was. Niemand scheen echter zoo treurig te zijn als zijne nicht Karoline, en toch kende Jakob haar te goed, om niet te weten, dat al hare droefheid slechts voorgewend was, en zij het meest hoopte op een goed deel van de erfenis.

Toen deze plechtigheid was afgeloopen, maakte de no- taris aan de familie bekend, dat op het verlangen van hunnen oom over zes weken het testament zou geopend worden.

Zes weken lang spraken de neven en nichten over niets anders, dan over den te verwachten buit; allen vreesden, dat Jakob nog met het grootste deel zou gaan strijken. Deze had in dien tijd geen last van zijne schuldeischers; want allen wisten, of had hij laten weten, dat hij nu door het overlijden van zijnen oom spoedig in staat zou zijn hen te betalen.

Eindelijk was die tijd om, en werden alle familieleden op het kantoor van den notaris geroepen. Het spreekt van

zelf, dat niemand ontbrak, en Jakob in zich zelven dacht: zie zoo, nu zal ik eindelijk eens uit den brand zijn.

Met gespannen verwachting werd het oogenblik verbeid, dat de notaris beginnen zou, en ieders hart klopte van verlangen om te vernemen, hoeveel men wel zou krijgen.

Nadat eerst eenige kleine legaten aan dienstboden, aan armen, kerk, school en zending waren opgenoemd, kwam de beurt aan de neven en nichten.

Ieder kreeg een aanzienlijk deel; en toch was op ieders aangezicht, hoe ze het ook trachten te verbergen, teleurstelling te lezen. Toen de beurt aan Jakob kwam, was aller verwachting ten hoogste gespannen. De notaris las: „En aan mijnen neef Jakob vermaak ik mijnen huisbijbel. Als hij dien vlijtig leest, zal hij de belofte, aan zijne moeder gedaan, houden, en tevens kan hij er een schat in vinden, die hem voor tijd en eeuwigheid gelukkig kan maken. Mocht hij hem echter verwerpen, dan vermaak ik hem aan nicht Karolina; want mijn huisbijbel moet in de familie blijven en mag niet verkocht worden.”

Jakob stond verplet; niemand durfde hem aanzien, omdat zij vreesden in lachen te zullen uitbarsten.

Dat hadden ze niet verwacht, dat hij er zoo bekaaid zou afkomen. Ze konden echter niet begrijpen, waarom zij dan niet meer gekregen hadden, en moesten zich dus in den rijkdom van oom vergist hebben, of hij had bij zijn leven veel weggegeven. Maar dat Jakob niets dan een ouden bijbel zou ontvangen: dat hadden zij nooit gedacht. De teleurstelling was bij dezen dan ook ontzettend, en hij was op het punt, om zijn oom, zichzelf en allen te verwenschen. Wat kon hem dien ouden bijbel schelen; dien had men gerust kunnen houden; dien gunde hij allen, behalve nicht Karolina. Neen, zij zou hem niet hebben, die huichelachtige heks, dacht hij. Daarop, zich beheerschende, zeide hij tot den notaris: „Mijnheer, wilt u zoo goed zijn mijn erfdeel aan mijn adres te laten bezorgen?”

Toen deze daarop toestemmend antwoordde, verliet Jakob als een wanhopige het kantoor, vloog als een wilde over de straat naar zijne woning, en sloot zich in zijn kamer op, waar hij geheel verplet op een stoel nederzonk. Als een wezenlooze zat hij daar neder, terwijl er herhaaldelijk op zijn kamerdeur werd getikt. Eindelijk ontwaakte hij uit zijne verbijstering, en toen hij de deur opende, werd hem een groot pak overhandigd. Het was de bijbel, de erfenis van zijnen oom. Nauwelijks had hij het boek in handen, of hij smeet het door de kamer, dat het in een hoek terecht kwam. Daar kon hij het echter ook niet zien liggen; want het zou hem te veel herinneren aan het sterfbed zijner moeder. Weder nam hij den bijbel op, en sloot hem in eene kast, met het voornemen, hem nooit weder in handen te nemen.

Vreeselijk was de spanning, waarin Jakob verkeerde. Meer dan eens dacht hij er over zich het leven te benemen; want wat zou hij beginnen, als morgen zijne schuldeischers kwamen opdagen? Waartoe diende hem langer nog het leven? Zijne vele schuldeischers konden hem wel eens in gijzeling laten zetten, en hoe zou hij die schande overleven? Dan kwam de gedachte bij hem op, hoe zijne neven en nichten in hun vuistje zouden lachen, nu zij met den buit waren gaan strijken, en zag hij hunne spottende gezichten reeds, als zij hem eens bij geval ontmoetten. Dan schold hij op die huichelaars; maar het meest op zijnen oom, die hem ook zoo'n huichelaar had willen maken, die hem had willen dwingen den bijbel te lezen, en dan riep hij stampvoetend: nooit, nooit, nooit!!

Terwijl al deze gedachten hem door het hoofd gingen, was het hem, alsof op eens zijne moeder voor hem stond en tot hem zeide: Vaarwel . . . mijn jongen . . . bij Jezus . . . hopen wij . . . elkander weder te zien.

De gevolgen van de overspanning der laatste dagen bleven niet uit.

Den volgenden morgen vond zijne hospita hem te bed in eene hevige koorts. De dokter werd gehaald en deze schudde bedenkelijk het hoofd; want de lijder was niet buiten gevaar. Op raad van den notaris van zijn overleden oom werd eene diakones geroepen, om den zieke te verplegen. Doch nauwelijks was deze verschenen, of Jakob verschrikte hevig, want hij meende zijne moeder te zien. Kwam de dokter, dan vreesde hij in hem een schuldeischer te ontmoeten. Zoo lag Jakob gedurende eenige dagen, telkens in ijlende koortsen, en als aan den rand van het graf. De geneesheer vreesde, dat hij de crisis niet zou kunnen doorstaan, en dat deze ziekte zou zijn tot den dood. Doch de Heere had het anders besloten. Eindelijk kwam de zieke tot kalmte en tot bewustzijn. Toen zag hij, dat de vrouw, die hem zoo trouw verzorgd had, zijne moeder niet was, maar eene vreemde. Het eerste, wat hij vroeg, was: „Wie zijt gij?” „Eene vriendin, mijnheer! die u oppast,” was het antwoord, „gij moet u nu rustig houden; want gij hebt veel geleden.”

Veel, zeer veel had Jakob geleden. Vreeselijke droomen hadden hem gekweld; en toen hij tot bewustzijn gekomen was, lag hij daar als een verbroken riet. Langzamerhand kwam hij tot erkenning van schuld, tot berouw over zijn vroeger leven, de Geest des Heeren begon in hem krachtig te werken en, nadat hij eenige dagen en nachten aan zijne gedachten den vrijen loop had gelaten, kwamen tranen van berouw en schuldbelijdenis aan zijn geprangd gemoed eenige verlichting geven.

Toen was het, dat hij tot de diakones zeide: „zoudt gij mij eens iets voor willen lezen?”

„Heeft mijnheer ook een bijbel?” vroeg zij.

In het eerst schrikte Jakob op die vraag, doch eindelijk zeide hij: „In gindsche kast kunt ge er een vinden.”

De diakones haalde den bijbel van zijnen oom voor den dag; doch toen zij hem opende, viel er een brief uit. Zij

maakte er Jakob opmerkzaam op, en deze greep met bevende hand het schrijven van zijnen oom aan. Zijne oogen waren to zwak om den brief te lezen en daarom zeide hij: „wees zoo goed hem mij voor te lezen.”

Zij las: „Waarde neef! Opdat gij de belofte, aan uwe moeder gedaan, zoudt vervullen, geef ik u dezen bijbel. Lees hem ernstig en biddend, maar begin met Genesis I en sla niets over. Als gij met een heilbegeerig hart leest, zult ge er een schat in vinden, die u gelukkig kan maken voor tijd en eeuwigheid. God zij met u.”

„Wil ik nu iets uit den bijbel voorlezen?” vroeg de diakones.

„Ja, gaarne,” hernam Jakob zuchtend, terwijl hij bad: „Och Heere, geef mij den schat, dien uw Woord moet bevatten.”

De diakones begon met Genesis I, en Jakob luisterde, nu eens met minder, dan met meer belangstelling.

Dagelijks werden nu een paar hoofdstukken uit Gods Woord gelezen. Vooral de geschiedenis van Abraham boeide Jakob zeer, en telkens luisterde hij met meer belangstelling. Het geloof van Abraham trof hem; de offerande van Izaak inzonderheid deed hem aan; vervolgens luisterde hij met inspanning naar de lotgevallen van Jakob, hoe deze zijnen broeder Ezau tegemoet trok en aan de beek Jabbok met God worstelde. Ook hij begon dagelijks meer met God te worstelen om genade en vergeving, en ook hij overwon door de kracht des Heiligen Geestes. Toen was het hem of de Geest Gods tot hem zeide: „Ook gij, Jakob, hebt overwonnen, want uwe zonden zijn u vergeven, en de menschen zullen met u verzoend worden.”

Hemelsche vrede en blijdschap vervulden nu het gemoed van den lijder. Nu kon hij met blijdschap aan zijne moeder en hare laatste woorden denken.

Maar hoe groot was zijne verbazing, toen de diakones den volgenden morgen, weder in den bijbel lezende en een blad

omslaande, tusschen de bladen een door zijn oom geschreven papier vond, waarop stond:

De notaris N. N. gelieve aan toonder dezes uit te betalen, als deze mijn neef Jakob is: eene som van vijftig duizend gulden.

Nu begreep Jakob ten volle, hoe de bijbel van zijnen oom een schat bevatte voor tijd en eeuwigheid, en aanvaardde hij met dankzegging aan God: de versmade erfenis.

